

Sygn. akt. IV Ka 866/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Żelazny

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowacki (spr.)

(...) del do SO Piotr Wylegalski

Protokolant: Jowita Sierańska

przy udziale Leszka Karpiny Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r.

sprawy **T. O.**

oskarżonego z art.178a§1 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków

z dnia 2 lipca 2014 r. sygn. akt VII K 893/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Krzyki Zachód oskarżył T. O. o to, że:

w dniu 26 października 2013 r. w miejscowości T. nad Ś. przy ul. (...) na drodze publicznej kierował samochodem V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, tj. mając nie mniej niż 1,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art.178a§1 kk.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 r., sygn. akt VII K 893/13:

I. uznał oskarżonego T. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art.178a§1 kk. i za to na podstawie art.178a§1 wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.69§1 i 2 kk. i art.70§1 pkt.1 kk. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art.71§1 kk. i art.33§1 kk. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych przy czym wysokość jednej stawki dziennej w oparciu o art.33§3 kk. określił na 10 (dziesięć) złotych;

IV. na podstawie art.42§2 kk. i art.43§1 kk. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, z wyłączeniem uprawnień kategorii T;

V. na podstawie art.63§2 kk. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 października 2013 r.;

VI. na podstawie art.63§1 kk. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 26 i 27 października 2013 r.;

VII. na podstawie art.624§1 kpk. zwolnił oskarżonego od kosztów procesu ponad kwotę 100 zł.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art.4 kpk., art.9§1 kpk., art.167 kpk. oraz art.366§1 kpk., polegającą na zaniechaniu przez Sąd dopuszczenia z urzędu dowodu z dokumentu – zaświadczenia z (...) na okoliczność prowadzenia działalności rolniczej przez oskarżonego T. O., jak przyjął Sąd w swoim wyroku, opierając się jedynie na przedłożonym zaświadczeniu o zgłoszonych przedmiotach do opodatkowania – grunty rolne z dnia 15 kwietnia 2014 r. wystawionym przez Wójta Gminy K., zaś sam oskarżony podał, że pozostaje na utrzymaniu teściowej;

2. rażąco niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku z wyłączeniem uprawnień kategorii T, podczas gdy oskarżony dopuścił się przestępstwa mając nie mniej niż 1,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a prowadzenie jakichkolwiek pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji w stopniu znacznym.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, zaś w przypadku nieuwzględnienia zarzutu I apelacji o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Okręgowy poddając kontroli odwoławczej poprawność zaskarżonego wyroku nie dostrzegł żadnych błędów w procedowaniu w niniejszej sprawie przez sąd meriti, w szczególności wskazanego przez prokuratora uchybienia, mającego polegać na zaniechaniu przez Sąd dopuszczenia z urzędu dowodu z dokumentu – zaświadczenia z (...) na okoliczność prowadzenia działalności rolniczej przez oskarżonego T. O..

Wskazać należy, że Sąd jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodu w takiej tylko sytuacji i wyłącznie, gdy jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy musi więc być niepełny, nasuwać wątpliwości co do stanu faktycznego, a dopuszczany z urzędu dowód musi być przydatny dla rozstrzygnięcia istniejących wątpliwości.

Sąd powinien dopuszczać dowody bez wniosków stron, jednak tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania.

W realiach rozpoznawanej sprawy przeprowadzenie dowodu z zaświadczenia (...) nie tylko nie było konieczne, ale wręcz było zbędne.

Sąd meriti ustalił, że oskarżony prowadzi działalność rolniczą w oparciu o przedłożone przez obrońcę oskarżonego zaświadczenie o zgłoszonych przedmiotach do opodatkowania, z którego wynika, że oskarżony figuruje w rejestrze podatku rolnego od gruntów stanowiących gospodarstwo rolne. Dowód ten, jak każdy inny, podlegał ocenie Sądu, który nie powziął żadnych wątpliwości co do jego wiarygodności. Ustaleniu, że oskarżony prowadzi gospodarstwo rolne nie przeczy fakt, iż pozostaje on na utrzymaniu teściowej bądź żony, bowiem okoliczności te wzajemnie się nie wykluczają.

Zarzucając Sądowi I instancji obrazę art.167 kpk. i 366 kpk., prokurator zdaje się zapominać, że będąc obecnym w trakcie postępowania, nie podnosił w trakcie rozprawy żadnych wątpliwych kwestii, nie domagał się wówczas dopuszczenia innego dowodu, oświadczając, iż nie żąda uzupełnienia materiału dowodowego, a zatem godził się, by wyrok zapadł na podstawie przeprowadzonych już dowodów.

Nadmienić należy, że w toku postępowania odwoławczego obrońca skazanego przedłożył aktualne zaświadczenie z dnia 18 sierpnia 2014 r. o zgłoszonych przedmiotach do opodatkowania, potwierdzające prawidłowość ustaleń Sądu I instancji w zakresie prowadzenia przez oskarżonego gospodarstwa rolnego.

Analizując przedmiotową sprawę Sąd Okręgowy nie znalazł również jakichkolwiek podstaw do ingerowania w rozstrzygnięcie odnośnie środka karnego orzeczonego przez Sąd Rejonowy za przypisany oskarżonemu występki.

Zarzut jak i uzasadnienie apelacji prokuratora w tym zakresie sprowadza się w istocie do polemiki z rozważaniami sądu meriti dotyczącymi doniosłości okoliczności, jakie wziął on pod uwagę orzekając wobec oskarżonego środek karny w orzeczonej postaci.

Z niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń dokonanych w sprawie wynika, że T. O. będąc w stanie nietrzeźwości prowadził samochód osobowy, do którego prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kategorii (...).

Nie ulega wątpliwości, że ratio legis przewidzianego w art.42§2 kk. orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wobec sprawcy przestępstwa, polegającego na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego, przemawia za orzeczeniem zakazu prowadzenia przede wszystkim pojazdu tego samego rodzaju, przy użyciu którego sprawca popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Orzeczenie środka karnego przewidzianego w art.42§2 kk. ma bowiem na celu wyeliminowanie z ruchu drogowego, na stosowny okres, kierowców tych właśnie pojazdów, przy użyciu których popełnili oni przestępstwo.

Zaskarżone orzeczenie czyni temu zadość, bowiem Sąd I instancji orzekł wobec T. O. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, z wyłączeniem jedynie uprawnień kategorii T, a więc orzekł zakaz prowadzenia m.in. tego rodzaju pojazdu, przy użyciu którego popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Sąd meriti nie pozbawił natomiast oskarżonego uprawnienia do prowadzenia pojazdów, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii T, uznając, że pozbawienie oskarżonego możliwości poruszania się ciągnikiem w sytuacji, kiedy prowadzi on gospodarstwo rolne, stanowiłoby to dla oskarżonego i jego rodziny nadmierną dolegliwość i pociągnęłoby za sobą skutki niewspółmierne do wagi i okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku oskarżyciela publicznego, orzeczonej przez Sąd I instancji wobec T. O. środek karny nie jest rażąco niewspółmierny.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego uznając, że środek karny w orzeczonej postaci spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego.

Zakaz ten jest zdaniem Sądu Okręgowego wystarczający, aby oskarżony wykształcił w sobie zdecydowanie krytyczny stosunek do popełnionego czynu, zmobilizował do przestrzegania zasad ostrożności i uczulił na bezpieczeństwo innych uczestników ruchu. Spełnia on także przesłanki prewencji ogólnej.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż Sąd I instancji ferując wyrok w zakresie orzeczonego względem oskarżonego środka karnego, jego rodzaju i wymiaru, nie przekroczył granic swobodnego uznania sędziowskiego, a co za tym idzie - nie można podnosić zarzutu rażącej niewspółmierności środka karnego w rozumieniu art.438 pkt.4 kpk.

W konsekwencji, skoro nie została wykazana taka nietrafność orzeczenia o środku karnym, która uzasadniałaby jego zmianę, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie zawarte w pkt II wyroku znajduje uzasadnienie w treści art.636§1 kpk.